

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 107/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpených JUDr. Vladimírom Cahajlom, advokátom, Dlhý rad 16, Bardejov, proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 5 Csp 72/2019-287 zo 17. januára 2022 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 11 CoCsp 8/2022-447 z 23. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. decembra 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 Csp 72/2019-287 zo 17. januára 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoCsp 8/2022-447 z 23. augusta 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Navrhujú napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhajú priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 641 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou na okresnom súde podanou 25. septembra 2019 domáhali proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7 641,60 eur z titulu plnenia z neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 11592-08359, uloženia povinnosti žalovanej nahradiť im nemajetkovú

ujmu v sume 8 945,64 eur sťažovateľke a v sume 2 981,88 eur sťažovateľovi, ako aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok predmetného spotrebiteľského úveru vystaveného žalovanou na meno sťažovateľky, ktorý svojím obsahom odporuje zákonu č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“).

3. Ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal voči sťažovateľom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že sťažovateľka svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia oprela o argumentáciu, že zmluva o revolvingovom úvere, dohoda o vyplňovacom práve ku blankozmenke, zmenka, na základe ktorých mal byť vydaný zmenkový platobný rozkaz (č. k. 16 Zm 11/2003-11 z 27. mája 2003) Krajským súdom v Bratislave, sú neplatné, pretože nebola preukázaná pravosť podpisu sťažovateľky na týchto listinách, ako aj pravosť dátumu ich vystavenia. Doplnil, že pokiaľ sťažovateľka v tomto konaní uplatňuje voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, zdôrazňuje, že ak v skončenom konaní na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 16 Zm 11/2003, resp. sp. zn. 8 Cb 71/2003 v spojení s konaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 388/2005 došlo právoplatnými rozhodnutiami súdov k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa nárok sťažovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzuje, súd v tomto konaní nemôže vychádzať z iného záveru o platnosti zmenky, než ako túto hmotnoprávnu otázku právne posúdili uvedené súdy. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Poukázal na to, že bolo preukázané, že sťažovateľka sa proti uvedeným rozhodnutiam bránila využitím mimoriadnych opravných prostriedkov, avšak neúspešne. Okresný súd tak žalobu sťažovateľky o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, pretože sťažovateľka v rámci exekúcie vedenej na okresnom súde žalovanej plnila na základe právoplatného zmenkového platobného rozkazu, resp. už uvedených rozsudkov, preto nemohlo dôjsť na jej úkor k bezdôvodnému obohateniu žalovanej. Z dôvodu už uvedenej nemožnosti opätovného posúdenia hmotnoprávneho vzťahu medzi sporovými stranami okresný súd zároveň zamietol návrh sťažovateľov na doplnenie dokazovania. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa zaplataenia nemajetkovej ujmy, uviedol, že neboli naplnené predpoklady tejto žaloby, a to preto, že síce došlo k zásahu do práv sťažovateľky, keďže jej boli nútene vykonávané zrážky z dôchodku a mala zablokované nakladanie s majetkom, avšak uvedený zásah nebol neoprávnený, pretože exekúcia je vykonávaná na účel vymoženia peňažných plnení v zmysle vykonateľných súdnych rozhodnutí ako exekučných titulov. Pretože je exekúcia vykonávaná v súlade so zákonom, uvedený zásah do práv nie je možné vyhodnotiť ako neoprávnený. Poukázal tiež na to, že ju nie je možné priznať ani v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o domáhanie sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľského úveru, poukázal na to, že zákon č. 258/2001 Z. z. nadobudol účinnosť 1. októbra 2001. Avšak z vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že k uzatvoreniu písomnej, resp. ústnej zmluvy o pôžičke (či už platnej alebo neplatnej podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) muselo dôjsť pred 1. októbrom 2001. Preto sa na predmetnú zmluvu o pôžičke nevzťahuje zákon

č. 258/2001 Z. z., a tak nie je možné túto zmluvu posudzovať z hľadiska jej súladu s týmto zákonom.

4. Sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd napadnutým rozsudkom krajského súdu tak, že potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a sporovým stranám nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v napadnutom rozsudku potvrdenie prvoinštančného rozhodnutia v podstatnom odôvodnil tým, že prvoinštančný súd dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobne objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov týkajúcim sa zaujatosti zákonného sudcu argumentoval tým, že ak chcú, aby bol zákonný sudca vylúčený, musia tvrdiť relevantné skutočnosti o jeho pomere k sporu, stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Poukázal na to, že uvádzané okolnosti týkajúce sa procesného postupu zákonného sudcu a jeho rozhodovacej činnosti nielenže nie sú dôvodom na jeho vylúčenie, ale v prípade ich opakovaného oznámenia, ako to bolo aj v tomto prípade, keď vzniesli námietku zaujatosti v priebehu prvoinštančného konania aj v odvolaní, na tieto námietky súd ani neprihliada. Ďalej uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôkladne vysporiadal so všetkými nárokmi sťažovateľov ako žalobcov a zrozumiteľne im vysvetlil, prečo ich žalobe nevyhovel. Poukázal na to, že ak provinštančný súd nevykonával niektoré sťažovateľmi navrhované dôkazy, jeho postup bol správny, pretože vykonaním dôkazov, ktoré by boli pre konanie neúčinné, by porušil jeden zo základných princípov civilného sporového konania – princíp hospodárnosti konania.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia namietajú, že okresný súd a krajský súd sa v napadnutých rozsudkoch nezaoberali nimi predloženými argumentmi. Majú za to, že okresný súd nepreskúmal nimi navrhované dôkazy, resp. nevykonal nimi navrhované dokazovanie. Odôvodneniu napadnutého rozsudku krajského súdu vyčítajú, že sa v ňom krajský súd len stotožnil so závermi napadnutého rozsudku okresného súdu bez toho, aby ich vyzval na ďalšie zdôvodnenie, resp. aby vo veci nariadil pojednávanie. Tiež argumentujú, že okresný súd ani krajský súd v napadnutých rozsudkoch nezohľadnili rozsudok (resp. jeho závery, pozn.) Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci č. k. C-448/17 z 20. septembra 2018 ([redacted] proti [redacted] a [redacted] [redacted], pozn.). Poukázali na to, že už pred súdom prvej inštancie požadovali, aby okresný súd preskúmal platnosť predmetnej úverovej zmluvy, ako aj zákonnosť vydania zmenkového platobného rozkazu (vydaného vyšším súdnym úradníkom, pozn.), avšak tieto ich požiadavky boli odmietnuté.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu.

8. Na tomto mieste ústavný súd považuje za potrebné poukázať na znenie § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia síce v rámci nej tiež uvádzali ako práva, ktoré mali byť v ich veci okresným súdom a krajským súdom porušené, aj základné práva podľa čl. 47 ods. 3 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak bez toho, aby porušenie týchto práv označili v petite ústavnej sťažnosti. Zároveň v petite ústavnej sťažnosti absentuje namietanie porušenia akýchkoľvek práv vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Er 263/2007-203 zo 14. septembra 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“). Keďže ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej ústavnej sťažnosti, preskúmal ústavnú sťažnosť len vo vzťahu k napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu a len v súvislosti s namietaným porušením už uvedených práv (základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.). S ohľadom na uvedené boli námietky sťažovateľov vo vzťahu k porušeniu týchto iných základných práv a tiež vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu považované len za súčasť argumentácie sťažovateľov a takto na nich bolo prihliadané.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom okresného súdu:

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia využili svoje právo a proti napadnutému rozsudku okresného súdu podali odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý tak aj učinil vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (I. ÚS 129/2021).

10. Zároveň aj zo samotného znenia § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľov vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preto vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Na tomto mieste ústavný súd v prvom rade považuje za vhodné upriamiť pozornosť na to, že sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti podstatu svojich námietok vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu smerovali voči tomu, že v napadnutom rozsudku absentuje riadne odôvodnenie a vysporiadanie sa s argumentmi predloženými, resp. uvádzanými zo strany sťažovateľov. Inak povedané, že závery napadnutého rozsudku nie sú podľa názoru sťažovateľov dostatočne odôvodnené. Zároveň namietali, že krajský súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil závery rozsudku Súdneho dvora vo veci č. k. C-448/17 z 20. septembra 2018 ([redacted] proti [redacted] a [redacted], pozn.), resp. že nepredložil dostatočnú argumentáciu, ktorou by odôvodnil odklon od tohto rozsudku.

12. Overovaním na Informačnom centre okresného súdu bolo zistené, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu (ktorý nadobudol právoplatnosť 3. októbra 2022 po jeho doručení sťažovateľke, pozn.) nebolo žiadnou zo sporových strán (teda ani sťažovateľmi, pozn.) podané dovolanie.

13. Zákon o ústavnom súde v § 132 ods. 2 zakotvuje princíp subsidiarity a ustanovuje, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súde podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 529/2022).

14. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Citovaná právna úprava presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku namietajú práve tú skutočnosť, že jeho vydaním došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu, resp. ich práva na spravodlivý súdny proces, a to v dôsledku nedostatočného odôvodnenia a nevysporiadania sa s nimi uvádzanými argumentmi. Tiež namietajú arbitrárnosť rozhodnutia v tom, že krajský súd nezohľadnil závery rozsudku Súdneho dvora vo veci č. k. C-448/17 z 20. septembra 2018 ([redacted] proti [redacted] a [redacted], pozn.), že nepredložil argumentáciu, ktorou by odôvodnil odklon od jeho záverov.

15. „Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto

ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti)“ [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

16. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny.

16.1. Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

17. Vychádzajúc z už uvedeného, ako aj z dôvodov ústavnej sťažnosti, v danej veci sťažovatelia nepodaním dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti napadnutému rozsudku krajského súdu nevyčerпали právny prostriedok, ktorý im priznáva zákon na ochranu ich základných práv a slobôd.

18. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti ústavným súdom v situácii, keď sťažovatelia nevyužili prostriedok ochrany svojich práv, ktorý im zákon účinne poskytoval, teda nepodali dovolanie, hoci ho podať mohli a mali, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 495/2022).

19. Pretože sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti netvrdili, že dovolanie nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

20. V závere tohto rozhodnutia ústavný súd v súvislosti s ústavnou sťažnosťou sťažovateľov (ako celkom, pozn.) tiež poukazuje na to, že aj napriek skutočnosti zastúpenia sťažovateľov advokátom pôsobí nimi podaná ústavná sťažnosť značne nekonzistentne. Sťažovatelia v nej v zásade len uvádzajú svoju nespokojnosť s rozhodovaním okresného súdu a krajského súdu, avšak bez dostatočne kvalifikovaného odôvodnenia a ústavnoprávne relevantnej argumentácie. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v ústavnej sťažnosti musia sťažovatelia označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáhajú, a to nielen označením príslušných článkov ústavy, resp. dohovoru, ale musia ich konkretizovať aj skutkovo, t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy (m. m. III. ÚS 353/2017,

III. ÚS 100/2018). Musia teda uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa nich dôjsť k porušeniu ich základných práv a slobôd. Ústavnú sťažnosť je potrebné odôvodniť v rovine ústavnoprávnej, nie v rovine obyčajného (jednoduchého, podústavného) práva. Pretože sa však sťažovatelia pri podaní tejto ústavnej sťažnosti uvedeným neriadili, ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na tieto nedostatky by bolo dôvodné ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietnuť ako celok aj z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 16. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu